

*Έσδν Σολωμό κι' ὁ Φασουλῆς
μετὰ μεγάλης οὐστολῆς.

Τώρα ποῦ τόσα σούψαλαν ἐμβρόντητοι πολλοί,
Ζακυνθινὸ καμάρι,
ν' ἀκούσης σὲ παρακκλιὸ κι' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ,
τὸν ἔμμετρο σαλιάρη.

Δὲν ξέρεις τί παράξενο κι' ἀστείο τὸ θαρρῶ
νὰ βλέπω τὸ Ρωμῆϊκό σὲ τούτων τὸν καιρὸ
νὰ στήνῃ καὶ 'στους ἄνητάς πολεμικῶν λαβάρων
ἀγάλματα καμάρων.

Πῶς; ἀνδριάς εἰς ποιητὴν καὶ φρέστας φασαριάς
καὶ πλῆθους ἐνθουσιασμῶς καὶ λαμπροφροσύνης,
λόγιοι Δημάρχων κι' Ὑπουργῶν κι' ἐπίσημοι τιμαί;...
σὲ βλέπω καὶ λιγόνομοι 'στὰ γέλοια, Σολωμέ.

"Ἄλλαξέ τὸ Ρωμῆϊκό καὶ σοῦ προσφέρει δῶρα
κι' ἤξιωσε τὴν μνήμη σου στεφάνου ζηλευτοῦ;
τί δῆλο ποῦ 'κάπνισε κι' οἰστρηλατήθη τώρα
καὶ προσκυνεῖ τὸν ποιητὴν;... φτοῦ του καὶ πάλι φτοῦ.
'Ἄλλαξέ τὸ Ρωμῆϊκό κι' ἐστρίψε τὸ μακρὸ του
καὶ γι' ἀνδριάντας ποιητῶν πληρώνει... σὲ καλὸ του.

'Ἐδν ἦσουν κανέναν ντιστεγικὸ κατχραστής,
ἢ κανέναν τῶν ὀρέων καὶ τῶν πύλων ληστής,
τότε μάλιστα καθέλου δὲν θὰ τῶβρισκα γέλοιο
νὰ σοῦ στήσουν ἀνδριάντα, νὰ σοῦ στήσουν Μουσωλεῖο,
τότε μάλιστα ἀλλοθῶμε μὲ γυναικίαι καὶ παιδιὰ
καὶ μὲ δάφνης καὶ κοτίνου νὰ σὲ στέψωμε κλαδιὰ,
καὶ νὰ 'ποῦμε 'στους ἐγγόνους τῆς γενειᾶς μας τῆς χρυσῆς:
«μνηθῆτε τον καὶ σεῖς.»

'Ἄλλὰ τώρα δὲν εἰξεύρεις πῶς μοῦ φαίνεται κι' αὐτὸ
τὸ Ρωμῆϊκό τὸ σάπιο,
σὺν τὸ βλέπω νὰ 'ζοδεύῃ, καὶ μνημεῖο ζηλευτὸ
νὰ στηλώνῃ καὶ γιὰ κάπιο,
ποῦχε ψάλει τὴν Ἐκνοβύλα, τὴν Ἀνθοβύλα, τὴν Δύγουλα,
μαχητῶν παλληκαριᾶς,
Μεσολόγγας, 'λευθεριᾶς,
κι' ἄλλα τέτοια ποῦ τάκουε καὶ τοῦ φέρνου ἀναγούλα.

Καὶ λοιπὸν ἀφοῦ κυττάξω τοὺς συγχρόνους κατ' αὐτὰς
τοῦ ποιητικῶ μακρῶς φιλομούστους λατρευτὰς,
ἔρχομαι κι' ἐγὼ 'μπροστά σου, τὸ κεφάλι μου κουνῶ,
κι' εὐλαβῶς σὲ προσκυνῶ.

Σ' ἔφαλαν πολλοὶ πολλῶναις, σ' ἔφαλαν κατὰ καιρὸς
καὶ κημπόσι γλωσσολάσται, ποῦ τοὺς εἶπαν μαλλιαροῦς.
Μὲτ' Μιράντα τότε 'βρῆκαν,
—αιωνίῳ τῆς ἡ μνήμη—
καὶ μὲ λύσσα τῆς 'ρίχτηκαν
ἔπως ὄνεια σὲ φορῆμι,
κι' εἶδε κι' ἔπαθε κακὸ νὰ τοὺς κἀν' ἡ κκομοῦρα.

Ποῖα ποίησις κι' ἐκείνη!
ποῖα γλωσσολατειακή!..

ἄλλη γλώσσα δὲν ἐγίνη
πάρεξ κορκαιστικῆ.

Καὶ σὲ 'λέγαν δασκαλλοὺς τοὺς καὶ σὲ 'λιθαίναν πάντα,
καὶ πολὺ σοῦ 'φορτωθῆκαν, λῆς καὶ νάσου ἢ Μιράντα.
Εἶχες ἀτυχία πάλι, κι' ἔκουσες καὶ τώρα λίμαις,
τοὺς ἀνάερους ρυθμούς μας, τῆς ἀνάεραις μας ρίμαις,
ποῦ σὲ στίχους λὲρ μπαλέο οἰστρὸς κρύβεται κι' ἰδέα,
καὶ δὲν εἶναι γιὰ ταῦτις τῶν ἀμούσων τὰ χυδαῖα.

'Ἄν ἐξοῦσες εἰς τοὺς χρόνους τῆς συγχρόνου Ρωμηοσύνης
ἔτσι θαῖγραρες τὸν ὕμνο τῆς 'Ελευθερίας ἐκείνης.

'Ἀπὸ μέσοις μας βγαλμένη
τῶν Ρωμηῶν ἡ κλεφτομαρξία,
καὶ σὺν πρῶτῷ ἀνδρειομένη
χαίρε χαίρε, κλεφτομαρξία.

'Ἐκεῖ μέσοις λακταροῦσες
ζαρωμένη, ντροπικλή,
κι' ἕνα στόμα 'καρτεροῦσες
Πανοπούλου καὶ Τσουλιῆ.

Κι' ἤλθε κλεφτομαρξία ἡμέρα
κι' ἔφυγε κακὴ σκλαβιά,
καὶ μὲς ἔσκαζε φοβερὰ
μὴ μὲς πάρουν τὴν προβιά.

"Οἱοὶ σκοῦζου ἀνέμων,
καὶ δὲν παύει νὰ τοὺς λῆς
μεγαλειὰ περασμένα,
καὶ Νταβέληςδης νὰ κλαῖς.

Κι' ἀκαρτέρις κι' ἀκαρτέρις
φιλελεύθερη λαλιά,
κι' ἕνα κλέφτικο λημέρι
σὺν κι' ἐκείνη τὰ παλιὰ.

'Πέταξες τάρχατα ροῦχα,
ποῦχαν τόση προστυχιά,
τὴν φεσαρία, τὴν τσαροῦχα
τοῦ παλῶ Καταρχιά.

Ροῦχα 'φόρεσες Ρετσίνα
κι' ἔμπαινες παντοῦ κρυφά,
καὶ 'στοῦ τᾶδε καὶ 'στοῦ δεινά
'ζαπλωνόσουν τὸν σοφά.

Τῶν βουνῶν τὸ δρόμο 'πῆρες
κι' ἐβασίλευες ἐκεῖ,
κι' ἔθελες γιὰ λούτρα λίμαις
καὶ χρυσάρι 'στὸ σακκά.

'Ἐγιναν πολλὰς πηλάλαις
γιὰ νὰ τῶβρουν μετρητὸ,
Μπόρσαις, Τράπεζαις μεγάλαις
ἐπαρχήθηκαν γι' αὐτὸ.

Κί' ἔτσι μὲ τὸν Πιτσικῶνη,
κί' ἔτσι μὲ τὸν Λαζαρία,
σοῦστειλαν νηπολεόνι
γιά νὰ πᾶς 'στὴν Ἑσπερία.

Φορτωμένο σὲ μουλάρι
τῶφεραν χωρὶς μιλιὰ
σκεπασμένο μὲ κριθάρι
'στοῦ Χελμού τὸν βασιληᾶ.

Ἡ θυὰς τοῦ τὸ προσφέρει,
μὰ τὸ βρῆκε 'λιγοστό,
τῶθαλε μὲς 'στὸ κεμέρι
καὶ δὲν εἶπ' εὐχαριστώ.

Ἀπὸ μέσα μας βγαλμένη
τῶν Ρωμηῶν ἡ κλεφτουριά,
καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη
χαίρε χαίρε, κλεφτεριά.

Τὸ χρυσάφι μόλις 'πῆρες,
μ' ἕνα ζῆλο περισσό
τρέχουν πίσω σου κλητῆρες
νὰ σοῦ πάρουν τὸ μισό.

'Στὴ σπηλιά σου πᾶν πηλάλα,
πῶναι 'στὸν Χελμό κοντά,
καὶ τὴν εἶχες κάνει σάλα
κί' εἶδος μουσαφι-όντά.

Ἐμακάρισαν τὰκέρια,
κάθε πόλις καὶ νησί,
τοῦ λησταρχοῦ τὰ κεμέρια,
τὴν μονεῖα τὴ χρυσή.

Σὲ 'χαίρετησαν οἱ τόποι
καὶ σοῦ φώναζαν οὐρῶν,
ποῦ θὰ πᾶς μὲς 'στὴν Εὐρώπη
νὰ περάσης μιά χαρά.

Ἀπ' τὰ νέρη μας ξανοίγει,
καὶ φωνάζουν μερικοὶ
πῶς ὁ λησταρχος θὰ φύγη
μέσα 'στὴν Ἀμερική.

Φεύγει φύγει τόσος πλοῦτος,
σγίξει τὸν Ὠκεανό,
κί' ἴσως κάνει τράστ καὶ τοῦτος
σὰν τὸν Μόργαν τὸν τρανό.

Ὅμως λέει καὶ μιά φήμη
'στὴν Ἀθήνα πῶς γυρνᾶ
γιά νὰ πιάσῃ τὸν Ζαήμεν,
ποῦ τὸ κράτος κυβερνᾶ.

Τὸν Ἀλέκο μήπως πιάσῃ
ροβηθήκανε πολλοί,

καὶ τὸν τρέχει μὲς 'στὰ δάση
καὶ τὸν μάθῃ νὰ μιλή.

Σὲ γνωρίζω κί' ἀπ' τὴν ὄψι καὶ τὰ λῦτρα τὰ βαρεῖα,
ποῦ τὰ βλέπουν καὶ σοῦ λένε: ἀμῆρο μ', σὲ καλὴ μεριά.»
Σὲ γνωρίζω κί' ἀπ' τῆς κόλας καὶ τὰ Λέβελ ποῦ βροντοῦν,
σὲ γνωρίζω κί' ἀπ' τῆς σκούφιας, ποῦ δασκαλάκις σοῦ κεντοῦν.
Σὲ γνωρίζω κί' ἀπ' τὰ κιάλια, σοῦδενίρ τρανῆς κυρᾶς,
ποῦ 'στὰ γέλοιοι λιγωμένοις τὰποσπάσματα τηρᾶς.
Σὲ γνωρίζω κί' ἀπ' ἐκεῖνη τὴ γλυκύτατη φωνή,
ποῦ μᾶς ψάλλει καὶ γιὰκρέδες καὶ παλῆα Βυζαντινή.

Σ' ἀγαποῦνε καλογόροι
καὶ μαγκιαὶς σεβασταίς,
καὶ σοῦ στέλλουν 'στὸ λημέρι
γαλατόπηταις ζεσταίς.

Τί δὲν βρίσκειτ' ἐκεῖ μέσα 'στὴν δυσεῦρετη σπηλιά,
τί μπουρέκια, τί γιουρτζια, τί κρασί γιά Βασιληᾶ.

Ἀδελφονότατι μὲ σένα
σακκαράκις ποῦ κτυποῦν,
καὶ τῆς πάει τρία κί' ἕνα
κί' ἀπὸ φόβο σιωποῦν.

Σὲ μεγάλη μοναστήρια κί' ἀρχοντόσηπα κτυπᾶς,
πότε γίνεσαι Μυλλάρδος, πότε γίνεσαι παππᾶς,
καὶ κυρίας σκύδουν 'μπρός σου καὶ τὰ χέρις σου φιλοῦν,
γιά νὰ πάρουν τὴν εὐχή σου φανερά σὲ προσκαλοῦν,
καὶ μυρόνεις καὶ βαπτίζεις κί' ὄλο κάνεις κουμπάριας,
καὶ κουμπάρους καὶ κουμπάριας ἔχεις σ' ὄλιας τῆς μεριαῖς.

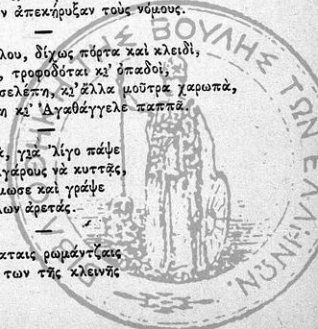
'Στὰ κονάκια των περνεῶν
σὰν Ἀλῆς Τεπενλελιῆς,
τοῦς κουμπάρους τοὺς κερνᾶς,
τῆς κουμπάριας τῆς φιλεῖς.

Τὸν Πανόπουλο κυτᾶζω, τὸν θρησκώληπτο δυνάστη,
καὶ ξυπνὸς καὶ κοιμισμένος νὰ προσεῦχεται 'στὸν Πλάστη
νὰ στραβῶνῃ τῆς Ἀρχαῖς, τὸ Κουβέρνο ποῦ τῆς ἔχει,
σὰν τὸν βλέπουν νὰ περνοῦν καὶ νὰ λένε: ἀτέρα βρέχει.»
Τὸν ἀκούω νὰ στενάξῃ καὶ νὰ λῆθῃ θλιβερά
πῶς καὶ τοῦτον δὲν τὸν κάνουν Κυβερνήτη μιά φορὰ,
γιά νὰ φέρῃ τέλος πάντων μὲς 'στὴ δόλια Ρωμηοσύνη
λίγη τάξι, λίγο νόμο, καὶ σωστὴ δικαιοσύνη,
καὶ νὰ διώξῃ 'στῆς σπηλιάς του συμμορίας Βουλευτῶν
καὶ νὰ τοὺς ἐπικηρύξῃ καθὼς ἔκαμαν γι' αὐτοῦν,
καὶ νὰ λείψουν οἱ σωτῆρες, ποῦ φουσκώνοντας 'στὸς δρόμους
ποῖν ληστὰς ἐπικηρῶν ἀπεκηρῶσαν τοὺς νόμους.

Χαίρε, σπῆτι Πανοπούλου, δίγως πόρτα καὶ κλειδί,
χαίρετε, συμβοῆθοι του, προσδοταὶ κί' ὀπαδοί,
γεγά σας, Πράτσιακα, Τσελεπῆ, κί' ἄλλα μούτρα χαρωπά,
Κανελλόπουλε μακαλίη κί' Ἀγαθάγγελε παππά.

Κλεφτεριά, γιά 'λίγο πάψε
τοῦς Βουλγάρους νὰ κυτᾶς,
κί' ἔλα σίμωσε καὶ γράψε
Πανοπούλων ἀρετάς.

Τῆς ἀθῶνατις ρομάντζιας
τῆς ζωῆς των τῆς κλεινῆς

τῆς ζηλεύου προστύχναζαι,
τῆς ζηλεύου κι' εὐγενεῖς.

Θαυμασμοῦ προσφέρουν φόρον
'στὸν δεσπότην τοῦ Χελμοῦ
στρατιαί λιμοκοντόρων
καὶ φουστάνικ τοῦ συρμού.

Καὶ σφιχτὰ χειροπιασμένα
γύρω 'στὸν τσολιχὸ θωρῶ
θηλυκὰ φαρμακωμένα
γὶὰ γαμπροὺς καὶ γὶὰ χορῶ.

Νοῦς καὶ σῶμ' ἀναγκλιάζει
πῶς ὁ κόρφος καθεμῖξ
γάλ' ἀγνὸ προστοιμάζει
φτιασιδοῦς Φραγκο-Ρωμηῶς

Λάμπουν νέκ μεγαλεῖα,
κι' ἀποκρίνονται σ' αὐτὰ
τοῦ σιρ Τζῶν τὰ μεταλλεῖα,
γὶὰ καθένα ζηλευτὰ.

'Μπρὸς 'στῆς Θεμιδὸς τὰς πόλας
δίκα σταματᾷ σεμνὴ,
κι' ὁ Λοκρὸς ὁ κτωγγεῖλας
δὲν θὰ κάτση 'στὸ σακμὴ.

"Ἐνα φρόνημα μεγάλο
τρέχει πόλεις καὶ βουνά,
τόνα χέρι κλέβει πᾶλλο,
καὶ τὰ δύο τὰ κοινά.

Βουληφόρων σὺ γαλοῦχει
καὶ ληστῶν βαπτισιμοῦς...
μὲ λουστρίνι καὶ σαροῦχι
κλωτὰ κλωτὰ τοὺς Ρωμηοῦς.

Τέτοιον ὕμνο, Σολωμῆ,
θὰ 'ξεφώνιζες μ' ἐμέ,
κι' ἀντὶ νᾶψελνες ἐκεῖνη τὴν κοπέλα τὴν Ξανθοῦλα
θᾶψελνες τὸν Θωδωράκη, τὴν γερὰ τὴν Κορδουοῦλα.

Εἶδες τὸν Ντεληγιάννη;
'πῆγε 'στῆς Κηρισιαῖς
προγράμματα νὰ κἀνη
'στῶν κήπων τῆς δροσιαῖς.

'Εφοσκωνε 'στ' ἀγέρι
μπαρμπέτα σοβαρὰ
καθὼς τὸ περιστερὶ
ξαπλόνει τὰ φτερά.

'Πῆγαν κμπόσοι φίλοι
καὶ τοῦπαν τὰ καὶ τὰ,
κι' αὐτὸς μὲ τὸ κοντιλὶ
τοὺς γλυκοχαϊρετᾷ.

'Πῆγε κι' ἐγὼ σιμά του
κι' ἔσκυφα γὶὰ νὰ 'δῶ
τὸ νέο πρόγραμμα του,
ποῦ γράφει τὴν φειδῶ.

Τὶ πρόγραμμα κι' ἐκεῖνο
τῆς νέας ἐκλογῆς,
κίνα, κολλὰ, κινίνο,
κι' ὡς εἶδος συνταγῆς.

Καὶ βλέπωντας μὲ χεῖλη
βουδὰ τὸν ἀρχηγῶ,
ἐδάκρυσαν οἱ φίλοι,
ἐδάκρυσαν κι' ἐγὼ.

Δὲν κλαῖω τὸν τσοπάνη,
τὸν κόπο, τὸν καιρῶ,
μὰ κλαῖω ποῦ θὰ κἀνη
μὰ τρύπα 'στὸ νερῶ.

**'Αρραβῶνες Νικολοῦ,
Ποιητὴς καὶ φιλολόγου.**

Πριγκιπόπουλο μεγάλο μὲ μακρὸ σπαθί,
ὡμορφη γυναικὰ 'πῆρες, Ροῦσσα καὶ ξανθὴ,
ποῦγει κτήματα παλάτια καὶ γερὰ παρὰ,
κι' εἶναι Δουκισσα μεγάλη, νύφη μὲ φορὰ.

Βασιλόπουλο μεγάλο μὲ μακρὸ σπαθί,
ὡμορφη γυναικὰ 'πῆρες, Ροῦσσα καὶ ξανθὴ,
κι' οἱ γαμπροὶ τῶν Ἀθηνῶν γάουν τὰ πασαγλά τῶν
καὶ τὴν προικὰ τῶν ἀκούν πέρτουνε τὰ σάλια τῶν.

Σὲ συγχαίρει κι' ὁ «Ρωμηὸς» μὲ χιλιάδες στόματα,
καλορίζικα λοιπόν... καὶ 'στὰ στεφανώματα.

**Καὶ καρπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλουσι λόγου ἀγγελίαις.**

Στέφανος Γεωργιόπουλος, ἐκ τοῦ Γυθείου νέος
σεμνὸς, ἀξιαγάπητος, κι' εἰς φρόνημα γενναῖος,
εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Νομικῆς ἐξετασθεῖς ἐσχάτως,
'βγήκε διδάκτωρ ἀριστος καὶ νομικὸς βαρβάτος,
κι' ἔτσι καρποῦς ἀπέφερε τῶντὶ θαψίλεις
μακρὰς μελέτης κι' ἐμβαθεῖος ὁ μόνθος ὁ πολὺς.

Εἰς τὴν Κηρισιαὴν σπουδαῖον ἀναπτύξεως στοιχεῖον
τοῦ Τζανίδη τὸ μεγάλο καὶ γνωστὸν Ξανοδοχεῖον.
Τὶ μαγειρικὴ τελεία καὶ τί τάξις μὲ φορὰ
μὲ δωμάτια μεγάλα, κατὰ πάντα καθαρά.
Τὰ κρεβάτια τῶν χιονάτα, πουπουλένια, μυροῦλα,
πάρκα, θέατρα καὶ κῆποι,
τίποτε καλὸ δὲν λείπει,
κι' ὁ κύρ Χρῆστος ὁ Τζανίδης πανταχοῦ παρῶν εἰς ἔλα.

